

Store Nordiskes Tjeneste, er vel holden, men man husker i Regelen ikke paa, at de Lønninger, de faa i fremmede Havne og som herhjemme kunne synes meget store, i Virkeligheden ikke ere betydelige, ikke en Gang saa gode, som de ofte ere herhjemme, idet Livsformødenhedernes Pris, navnlig for unge Mennesker f. Eks. i Rusland og Kina og oversøiske Lande, ere langt betydeligere end her i Landet. Jeg tror, at en af Grundene til, at man ikke har bekymret sig om at skaffe disse Folk bedre Kaar, er, at de ikke have kunnet varetage deres Interesser. Man bør betyde dette rige Selskab, at det udmærket er i Stand til og bør lønne sine Folk paa en Maade, som er forenelig med Humanitet, og saaledes som private Arbejdsgivere, der ere humane og samvittighedsfulde, lønne deres Folk.

Det Spørgsmaal, jeg skal tillade mig at fremdrage nu, angaar Søfolks Forhold. Søfolkenes Stilling er af blandet Natur. Jeg vil paa samme Tid anmode Regering og Rigsdag om at træffe Foranstaltninger for at beskytte Sømændene mod Udbytning fra Rederne og Kaptajnerne og mod en anden ligesaa farlig Udbytning, den, som finder Sted af alle de menneskelige Hajer, der ere i Virksomhed i en Række europæiske Havne for at udplyndre Sømændene for de Penge, de have tjent ved ærligt Dagsarbejde; det sidste er ikke det mindst vigtige. Jeg kan her glædeligvis støtte mig til de organiserede Søfolks egne Krav i saa Henseende. Søfyrbøderne til Eks. have et Organ, der hedder „Faklen“. Af dette lille Blad, som det har været mig en Fornøjelse at stifte Bekendtskab med, udgives der neppe et eneste Nummer, uden at jo Bladets Redaktion retter den ene kraftige Opfordring efter den anden til Søfyrbøderne om at være ædruelige. Deres Formand, Hr. Jæpelt, som i øvrigt er Medlem af den Kommission, der er nedsat angaaende Søfolkenes Kaar, siger: Det nytter ikke noget, at I komme og klage til mig, naar I have været berusede. Naar I have været berusede, er der intet at stille op. Gang paa Gang har jeg erfaret, at eders Klager have været berettigede, men Berettigelsen af Klagen falder bort, naar I ere berusede, I maa holde op at nyde Spiritus. Dette gav for øvrigt Anledning til en Debat i dette Blad. Jeg nævner det for at vise, hvor omsorgsfuld Søfolkenes egen Organisation er for, at denne Del af Arbejderklassen kan optræde paa en Maade, som ikke skæmmer det hæderlige Arbejdersnavn.

Jeg ser i de forskellige Aargange af dette Blad, at det meget stærkt advarer Sømændene mod at komme i Forbindelse med Knejeværter og Bondefangere omkring i de europæiske Havne. Men her er en Opgave, som Sømændene ikke alene kunne løse, den løses ikke alene ved Artikler i deres egne eller andre Blade eller ved Møder og Taler. Noget kan selvfølgelig udrettes derved, men jeg beder ærede Medlemmer forstaa, hvor vanskeligt det kan være. Hvorledes skulde jeg f. Eks. kunne faa de Sømænd i Tale, som ere ude at sejle, man kan ikke faa dem i Tale en almindelig Hverdagsaften paa et Møde her i København eller i deres Hjem. Det, som her maa gøres, er et forebyggende Arbejde. Jeg skal her nævne en Tanke, som har været fremsat i Forfjor i den svenske Rigsdag af Socialdemokraten Lindlay. Han rettede en Opfordring til den svenske Regering om at indlede Forhandling med de øvrige nordiske Regeringer om at træffe Foranstaltninger til Beskyttelse af Sømændene mod Udbytning fra Arbejdsgivernes Side og mod den Udplyndring, som sættes i Gang i adskillige europæiske Havne, deriblandt i en Række danske. Det er altsaa ikke min Tanke, det er den svenske socialistiske Rigsdagsmand Lindlays Tanke. Han har, saa vidt mig bekendt, selv været Sømænd. Hans Tanke gaar ud paa, at de nordiske Regeringer skulde søge at indvirke paa de øvrige europæiske Regeringer og tage Initiativet til virksomt at beskytte Sømændenes Interesser. Det vilde være en Æressag for den danske Rigsdag at være med i et saadant Arbejde, og den Dag vil vel ogsaa komme, da Europas Arbejdere ere anderledes repræsenterede i Parlamenterne end nu, da det ikke stadig er Krigsøvelser og militaristiske Spørgsmaal, der optage Sindene, men hvor Staterne indbyrdes forhandle og forene sig om at beskytte de arbejdende Folkeslags berettigede Interesser. Men her i Rigsdagen besidder den danske Arbejderklasse en ikke ubetydelig Repræsentation, og denne i Forbindelse med anden Udvikling har tilvejebragt hos adskillige andre end netop Arbejderpartiets Repræsentanter Forstaaelsen af de Krav, der f. Eks. stilles fra Sømændenes Side, og jeg skulde tro, at Kravet om, at vor Regering maatte enten selv tage Initiativet eller sammen med andre nordiske Staters Regeringer tage Initiativet til en international Lovgivning til Beskyttelse af Søfolkene, vilde kunne gennemføres med Tilslutning i det danske folkevalgte Kammer.